

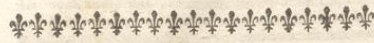
**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

1. Aliorum super quæstione proposita sententiæ, & negatiua nostra, & communis decisio.
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94285](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94285)

Dei decentiæ ingeniosissime conveniat cum reliquo capitis contextu discordat, vt ex dictis proxime facile apparet memoranda tamen cum honore fuit, ne tanti patris pietas, & ingenium illaudata maneret.

QVÆSTIO IV.

*An reprobatio rationalis creature effica-
x, & eius demeritis anterior natu-
ra, ex sine ipsam punienti reprobationis à gratia efficace causa esse possit.*

Refixio quæstionis titulo dubium ad eos terminos redegi, vt illud de anterioris efficacis voluntatis ad reprobi demerita titulo solum dominij supremi Dei erga omnes rationales creaturas concipiendæ possibilitate à nobis in præsentiarum proponi arbitrari nemo possit, eam siquidem ante præuisa, siue nullatenus præuisa perituri de merito: possibilem Deo absolute esse ostendimus q. 4. cent. 1. sed solum de possibilitate anterioris voluntatis efficacis, & intentionis puniendi reprobam ob eius absolute demerita posteriori naturæ gradu absolute futura à Deo concipiendæ, & ex qua ad reprobationem à gratia efficace, (de qua in præsentia) Deus progreditur: de qua subtiliter à nostris recentioribus disputatur. Videri tamen non nihil quæstionis esse posse an ex ea voluntate excludendi hominem à gloria sine vllis eius demeritis absolute præuisa à Deo vt posse diximus, absolute concepta, ad deneganda illi efficacis auxilia ac subinde ad illius à gratia efficace reprobationem meriti, impellere Deus possit ac subinde & anterior reprobi de meritis & ipsius à gratia efficace reprobationi voluntas illa efficax esse queat? quam quæstionem à nonnullis hic tactam proterius potius video, quam digno Theologico examine disputari, vt constabit certamine postremo.

CERTAMEN I.

Aliorum super quæstione proposita sententia, & negatiua nostra & communis decisio.

Possibilem eam efficacem intentionem punitivam voluntatem exclusionis reprobi à gloria eius absolute demeritis, & reprobationi eiusdem ab efficaci gratia anteriorem, reprobationisque huius causam absolute esse posse affirmant, ex iis qui de facto causam esse Deo aiunt, Doctores plerique. Ex nostris vero, qui id de facto cordatius ex Patrum, & communiori longe scholasticorum, vt vidimus, sententia negant intentionem punitivam efficacem voluntatem reprobi de meritis, & reprobationi ab efficaci gratia procedere affirmant tamen de possibili Ruiz de Montoia cita. d. 16. sect. 6. n. 29. §. secundum conclusionem Granados. Arriaga d. 39. sect. 2. subsect. 1. §. 1. circa med. lineam. Dico secundo, & §. hinc infero vterque vero supponit ad eam voluntatem scientiam mediam eius directricem, ex qua regulatur supponi debere, nec nisi ita regulatam esse possibilem. Si enim sola simplici intelligentia directus eam efficacem voluntatem intentionem puniendi reprobam antequam ad absolute eius demerita præuisa Deus conciperet frustrationis periculo. contra efficaciam suæ prædicatum, & essentiam naturæ etiam suæ exposita esset vel operum, ac demeritorum posterius natura futurorum libertatem, ac subinde demeritum euertere.

rent. Quid autem pro necessaria scientiæ mediæ præsuppositione, & regulatione ad possibilitatem intentionis efficacis puniendi reprobam antequam ad absolute demerita, & reprobationem concipiendæ hæc probentur dictis in simili de intentione, seu electione efficace prædestinati ad gloriam ante eius merita absolute satis constat. Probant enim parum. Etsi enim scientia mediæ de demeritis eam efficacem voluntatem exclusionis reprobi à gloria non dirigat, neque ad illam supponatur, sed concernatur solum pro posteriori ad simplicem intelligentiam de continentia aliquorum auxiliorum efficaciam respectu reprobi in cumulo contentorum, ac Dei potentia, & ex qua efficacis omnia illi denegare possit antecedente illa voluntate excludendi reprobam à gloria Deus tenebitur, efficacis hæc voluntas satis à frustrationis periculo liberaretur, quin iuxta horum doctrinam operis libertas, & eius defectu magis lædatur quam si ea voluntas per scientiam mediam præsuppositam dirigatur: siquidem non se ipsa, & mediis indifferentibus de se, atque extrinsecus efficacibus natura sua coniungeretur in cala veroproprie nisi mediis illis ex scientia mediæ adhibitis efficacis intentionem obtineret, quod ad operum reprobi libertatem saluandam in horum Doctorem sententia satis esset: vt de electione efficace ad gloriam ante absolute prædestinati merita philosophabantur: sed de hoc, & an aliunde ratio demeritis, ex voluntate illa efficace & antecedenti ipsa deficeret agemus certam postremo.

2. Dicendum nobis est voluntatem efficacem intentionem puniendi, & excludendi reprobam à gloria in poenam antequam ad eius absolute demerita, & reprobationem ab efficaci gratia à Deo haberi non posse, quare neque ex parte Dei causam esse reprobationis de qua disputamus, est omnium à nobis citatorum q. 4. cent. 3. n. 1. & 2. pro conclusione 1. in q. de facto; & quoniam Patres pro illa recitati pro hac de possibili expellit, & in terminis non sint, rationes tamen quas pro illa reddunt, hanc etiam probant, vt videre est duobus totis numeris vbi eos recitauimus: eam quippe consistenter reddunt, vt eiusmodi antecedentem reprobi demerita efficacem intentionem punitivam voluntatem de facto negas, quia in ea punitiva ante absolute demerita reprobi voluntate efficaci iniuste se erga illum gereret de facto Deus innocentem adhuc efficaciter, & absolute punire volens, & condemnans: atqui in omni providentia possibili id ipsum reperiretur: ergo in omni possibili providentia et voluntas non minus Deo repugnat, quam ipsi repugnat iniusta voluntas. Et repetenda hic sunt Prosperi verba recitata ex respons. 1. 1. ad obiect. vincenianas illa in primis postrema. *Atque ita ad prædestinationem eius Dei licet erga homines siue ad gloriam, siue ad æternam poenam (nihil aliud referri potest, nisi quod aut ad debitam iustitiam retributionem, aut ad indebitam poenam grati largiamur.* Si autem possibilis sit voluntas illa efficax intentionem punitivam nondum absolute meritis poenam possit referri aliquid ad prædestinationem Dei erga homines reprobati, quod nec ad grati largitatem indebitam pertineret, neque ad debitam retributionem paralem, cum nondum male merito, nec debent; puniti poena efficaciter tam priuatiua, quam poenalis à Deo decerneretur, indeque prædestinatio reprobati ipsius tota inchoaretur contra Prosperum, qui eis rebus nil referri potest non executivam voluntatem retribuenti poenam infanti, nec debenti, à prædestinatione erga reprobos omnino excludit. Illa etiam eiusdem Prosperi respons. 2. ad captiuam Gallor. Memoranda sunt. *Quid multi perreunt percutiuntur est culpa; quod multi saluantur saluantur est donum vt enim reus damnatur inculpabilis est iustitia Dei; quæ tamen in voluntate damnandi non reum culpabilis esset, implicite inquit Prosper. Hanc vero intentionem didicit ex Preceptore suo Augustino recipere n. 2. citato vbi punitiue reprobationi à gloria, & damnationi reproborum demeritorum absolutam prædestinationem reproborum necessarium, quia iustus iudex Deus est, cum necessario præcessuram, quia iustus iudex Deus est, cum necessario misericors voluntas præparans, & prædestinans salutem uandus, semper eorum absolute merita antecedit vt ait testamento 1. cui in ea differentia, & doctrina colouibus concilium Valentinianum nomine electionis ad vitam, & electionis ad mortem, vt vidimus ibi, & ostendimus vtriusque agere de omni electione, & prædestinatione ad mortem, & vitam*

de omni electione, & prædestinatione ad vitam: ac proinde dum punitivum voluntatem efficacem, quæ solum post absolute præiusta demerita sit admittunt, ne à iustitia, rectoque iudicis munere Deus deficiat omnem anteriorem absolutis reprobis demeritis intentiue punitivam reprobis efficacem voluntatem Deo fateatur impossibilem.

3. Eidem conclusioni, & rationi, pressius, & expressius adhuc insinuat Augustinus epist. 106. ante med. scribens. *Quemquam immeritum, & nulli peccato obnoxium si Deus damnare creditur* (non dixit punire, ut non solum executivam supplicij voluntatem intelligas, sed omnem, quæ punitiva, & pœna infligenda sit) *aliquis ab iniquitate non reditur.* Huius vero adeo constanti apud Patres rationis ab absurdo energia, & robur ex prima nostra probatione à ratione constabit, effugiis cunctis adversarij obstruatur, à ratione etiam præclusus. Nunc audiat conclusio nostra in terminis, ut aiunt, ipsi ab August. recit. n. 2. cit. ex lib. Hipognostic. quos, reprobos, id est, omnes, quia, quid essent facturi præiustis; non tamen ipse fecit, vel prædestinavit puniendos; prædestinasset autem procul dubio puniendos, si anterior natura ad eorum absolutam demerita, particula præ significatum (nam præ durationis certe prædestinavit puniendos) voluntate efficace exclusio à gloria, atque æternis cruciatibus in panam destinasset: quod cum de facto non aliunde quam ex dissensionis in ea Dei prædestinatione de facto illam denegat Deo, ipsi etiam denegat de possibili, cum nec vnde possit ea anterior voluntas dissensionem exire quod vidit didicisse ex Augustino Beda testimonio ibidem à nobis recitato ex quaestione illa 13. post med. ubi licet de facto etiam videatur sonorem locutus, alit de possibili etiam loquebatur dicens. *Non est in dissensione Dei id est indecens Deum dispositio est, & impossibilis, quo modo peccator peccet, sed cum sciat eum peccaturum mortem ei præordinavit, id est prædestinavit: tunc enim, non prius, illam ei prædestinare decessus possibileque Deo subinde est: in hoc tamen testimonio Beda aliud claudunt argumentum verbis postremis satis designatum: ut enim probet non esse dispositionis dubium quomodo peccator peccet, subdit rationem verbis postremis, quia ante peccatum eius absolutam præscientiam non præordinavit, seu, quod idem est, non prædestinavit mortem æternam ipsius per gloriæ exclusionem, & æternos cruciatibus: denotans dispositionem quomodo peccator peccet, sue prædestinationem ad peccandum Deo etiam esse tribuendam; ac proinde præordinationem, seu prædestinationem reprobis ad mortem anteriorem ad demerita eius absolute futura, æque Deo repugnare, atque præordinatio, seu prædestinatio eius ad peccandum: cui prædestinatio ad mortem connectitur Deo repugnat: quod ipsum argumentum continetur, etiam non adeo explicitè continent verba proximè recitata Augustini: immò, & reliqua, tam eius, quam Proferri, & Fulgentij hæcenus recitata, in quibus omnibus fere legitur Deum nec præ parasse, nec prædestinasse malam reprobis vitam, sed tale absolute præiusta illos mortis æternæ destinasse, & condemnasse: quia utique si id anteriori ad absolute eorum peccata egisset ad peccandum ipsos prædestinasset. Atque hæc quidem dux constanter apud Patres rationes statuendæ ex nostro Theologico Scholastico munere in primis erunt: eius enim est quam Deo pleni viri, non solum conclusionibus, sed & rationibus suis lucem monstrant, omni nostro studio, & lucubratione sequamur, ut maiori discursus naturalis luce, vel explicatione donec ne radoribus, minusve laboriosis lateat, ac subobscuriore loco relicta, non satis percipiatur.*

4. Ita ergo primam Patrum rationem edissero. Anterior illa de meritis absolutis reprobis efficax ipsi puniendi exclusio à gloria, & æterni cruciatibus non solum est iniusta negativè, siue non ex iustitia, ut adversarij etiam faciunt, sed est etiam contra iustitiam, & iniusta positivè, quod adversarij mordicus negant, ex quoque, siue alio illa habeatur: ergo est Deo repugnans, & impossibilis, consequentia, ne ab adversariis quidem ipsis negatur, nec à sano Theologo negari potest, Antecedens est recitatorum omnium Patrum: immò, & locorum scripturæ quos & hic, & q. 3. pro conclusione de facto

dedimus: est item innumerorum Patrum, & Theologorum, qui voluntatem seu volitionem liberarum Dei omnium: quare, & possibilem ad prædestinationem, & reprobationem spectantium diuisionem adæquatam tradentes in duo hæc membra diuiserunt: scilicet, in antecedentem, seu quæ ex Deo solo, nullo arbitrij nostri vsu spectato habetur, & sequentem quæ arbitrij nostri vsu absolutum necessario spectat: atque omnem Del punitivam voluntatem ad secundum hoc membrum voluntatis sequentis spectare consonè, & constanter docent: quare quæ antecedens sit anterior absolutis demeritis efficax puniendi voluntas seu volitio libera Dei, ut Deo indigna, & iniusta ac impossibilis ea distinctione à Deo relegatur: sed quoniam res iam à ratione agitur, probatur à ratione antecedens, omnis, non solum effectus, sed affectus etiam, efficax præiustis puniendi cum, qui noxius non Deum absolute, & in actu secundo est, est contra ius, quod quisque, quandiu, & pro statu, quo innocens, siue nondum nocens est, ut non puniatur, ac proinde est positivè etiam iniustus: atque pro statu prioris nature ad absolute reprobis merita innocens, & innocens, seu nondum nocens, & noxius est: ergo non solum effectus, sed affectus etiam efficax punitivus ipsius pro illo priori solum præiustis, & inspecti contra ipsius ius est, ac subinde positivè etiam iniustus: cum autem affectus, seu voluntas illa efficax punitiva reprobis, pro illo priori, quo nondum absolute nocens, noxiusque præiustis est à Deo habeatur, positivè etiam, & contra ius illius habita erit, distinguunt adversarij maiorem: omnis affectus, efficax executivus, concedunt maiorem: quia fertur in punitorem nondum noxij, & meritis, tanquam in obiectum directum, quod quidem contra ipsius ius pro eo statu, ac subinde positivè etiam iniustus affectus est: omnis affectus intentivus puniendi anterior absolutis demeritis, & efficax negant maiorem quia eiusmodi affectus intentivus quasi reflexus actus iustitiæ est, qui est ex parte actus subiectivæ iustitiæ non sit, quia in reum pro tunc, & pro illo priori non est, obiectivè tamen, siue ex parte obiecti iustitiæ est, quia non vult reprobis punitorem pro illo priori, pro quo innocens est, sed pro posteriori, pro quo noxius, & peccator absolute erit, ac iuste pro debito executivè damnabitur, ac punietur. Hac solutione in tuto se adversarij positos censent, quia nondum ab ea fuerunt exclusi: æstimo autem illos exclusos hæcenus ab ea solutione non fuisse non tam eius securitate, seu inexpugnabilitate firmitateque, quam impugnantium inertia.

5. Contra: quia efficax, intentiva etiam, voluntas puniendi quæpiam pro statu quo nondum absolute reus, ac delinquens absolute est, & talis præiustis, sed talis esse solummodo potest illicita, & iniusta positivè est iudiciariæ potestati creatæ: ergo etiam diuine. Negat consequentiam: quia ea potestas coniuncta in Deo est potestati supremi domini in omnem, quem ipse velit, vsu rationalis creaturæ, secus iudiciaria potestas iudicis creati: contra tamen: quia efficax illa intentiva voluntas puniendi reprobis realiter formaliter à iudiciaria Dei potestate, siue à Deo qua supremus iudex rationalis creaturæ est adæquatè procedit, quin à iure supremi domini in eadem creaturas, qua punitiva voluntas est adhuc inadæquatè possit realiter formaliter provenire: quia qua ab eo iure domini provenit, nullam adhuc inadæquatam, rationem punitivæ voluntatis habere potest: sed prorsus materialiter se in Deo ad voluntatem illam qua punitivam concipiendam habet: sicut immensitas omnipotentia, & reliqua, quæ Deo, eiusque iudiciariæ potestati realiter identificantur: atqui qua à iudiciaria potestate voluntas intentivæ etiam punitiva ante absolute futura, & præiusta reprobis demerita illicita, & positivè iniusta voluntas est per te, ut in iudice creato fatearis: ergo & in Deo illicita, & iniusta positivè est. Dices secundo: iudiciariæ potestati creatæ non licere voluntatem efficacem absolutam executivam intentivam puniendi reprobis anteriorem tempore ad absolutam existentiam delictorum, tamen futuritionis eorum præscientiam absolutam habere, & tamen executivam etiam voluntas puniendi reprobis licite: immò & ex iustitia haberi à Deo potest anteriorem duratione, nec sola temporaria, sed ex æternitate, immò nequit aliter à Deo haberi:

MM 3 ergo

ergo quoad posterioritatem delicti necessariam, ad licitum voluntatis puniendi non tenet paritas à iudiciaria potestate creata ad diuinam contra tamen quia ideo ad eam voluntatem executiuam etiam puniendi posteriori duratione absoluta delicti positio expectanda à Deo non est, vt non solum licitè, sed ex honestate, & iustitia à Deo habeatur: quia, vt ais haberi à Deo in tempore, ac non ex æternitate minimè potest, cum nihil diuinum possit incipere: ac proinde, ni ex æternitate haberi à Deo ea voluntas, & iudicium possit, haberi à Deo nusquam posset: quare, & ipsi iudiciaria in rationales creaturas potestas periret, & voluntatis punitiue possibilitas, quam alleris. Tum etiam quia Deo, eiusque præscientiæ pro sua licet determinata duratione præsens absolute delictum absolute est, æquè ac, cum absolute in sua duratione est: de quo scilicet eo tempore, vt obiecto licet non cum eo tempore, vt diuini iudicii mensura à Deo iudicatur, eaque voluntas puniendi concipitur, vt ostendimus t. 1. de Deo vno contr. 1. de Dei immutabilitate agentes, & controu. 2. de futurorum præsentia in æternitate, quorum memoriam retinimus, tom. hoc 2. controu. 1. ordine earum quæ de Deo vno sunt: quarto hæc autem in creato iudice eiusque potestate iudiciaria nec sunt neque esse possunt: cum & iudicium ferre, & puniendi voluntatem habere in tempore possit, atque non possit delictum absolute præsens habere, & coexistens pro sua adhuc duratione, temporis anteriori, in quo efficax voluntas puniendi à præscio etiam eius iudice creato haberetur.

6. Inde vero id solum verum habet quod instantia supponit Catholice Deum, scilicet, expectare non debere temporariam durationem, qua absolute delictum sit, & absolute existens per ipsum constitutus peccator, vt voluntatem etiam executiuam pænæ efficacem concipiat: non autem inde inferitur, quod pro aduersariis deducamus: scilicet voluntatem efficacem punitiuam antea etiam natura ad absolutam temporariam peccati existentiam, & præscientiam æternam ipsius haberi licitè à Deo posse: est enim consequentia à necessario, & ab eo, quod possibileprehenditur: quia non potest non esse, ad explorato non necessarium, & de quo disputatur, possibile ne contingenter adhuc, sit? siue vt clarius, & in materia ipsa illationis eius vicium demonstrum; argumentum est: in Deo ad voluntatem efficacem etiam executiuam puniendi non expectatur posterioritas temporis absolute existentie delicti, quæ à iudiciaria potestate creata expectanda est, vt licite concipiat: quia expectari à Deo non potest: ergo neque expectanda erit à Deo posterioritas nature delicti, vt licitè voluntas efficax puniendi illud à Deo antea natura concipiat: cum tamen expectari à Deo ea posterioritas nature ad eam concipiendam absolute possit: si enim non possit absolute à Deo expectari contra subtiliores aduersarios Ruiz de Montoya, & Arriagam, & contra dogmaticam veritatem, ad quam reliquos alijsumus, ea efficax voluntas puniendi reprobos omnes antea natura ad eorum absolute demerita, ac præscientiam de facto erit in Deo, equod autem argumentum displiceat, cui hoc non displiceat? immò vnde illud desumitur instari fortis aduersarij possunt: etsi à iudice creato præsciantur certo delicta alicuius absolute futura, illicita tamen ipsi voluntas anterior, duratione, & efficax puniendi ipsum, etiam intentiuam, quia expectari ab ipso potestas absoluta existentia eorum delictorum posterius duratione futura: atqui expectari à Deo potest: absolute existentia delictorum reprobi posterius natura futura: ergo si antea natura ad delicta reprobi habeatur à Deo illicita, & positiuè iniusta erit, denique conclusionis, & rationum omnium probatio, & confirmatio est: quia quoties ad licitum actionis, siue volitionis, vt licita, ac non turpis, & inhonesta sit aliqua conditio ex parte subiecti volentis & operantis, vel obiecti circa quod versantur, ac tendunt, requiritur, nequit actio, vel volitio licita esse, quovisque purificata, & absolute posita sit conditio: atqui ad licitum actionis, & volitionis punitiue, efficacis præferim, siue vt licitè, ac non inhonestè exerceantur, requiruntur absolute positio, & existentia delicti puniendi, quæ pro natura priori ad absolutum reprobi peccatum non est, sed solum & primo pro posteriori signo præuatica-

tionis absolute reprobi est: ergo nec punitio, nec efficax volitio punitiua antea natura ad absolutum peccatum positionem, & præfessionem contra reprobum à Deo concepta licita esset, sed omnino illicita, & iniusta positio, ac subinde impossibilis. Maior dogma Catholicum, & principium proinde morale est: ex quo solo, qui admodum matrimonium contraxit cum femina, ambobus tamen illud, & sollicitat; nequit non turpiter, non solum coitus, sed incoitus cum illa voluntate efficaci: immò incoitus, vel complacentiæ solius, absolute ferri: quia conditio matrimonij necessaria ad licitum earum actionis, & voluntatum, siue vt illa libidinis turpitudinem cæcæ, nondum absolute posita ex parte subiecti, & obiecti ac purificata est: secundo inde etiam tamen Deus gratia peccatorem licitè, & honestissime odio inimicitie prosequatur, si tamen pro priori natura ad gratiam eius peccati positionem odio inimicitie prosequeretur illicitum planè, & positiuè iniquum eiusmodi odium foret. Nec de hoc plura, nisi otiose.

7. Secundo probatur conclusio ratione alla testimonijis recitatis Patrum constanter, atque vniuersimode contenta: si Deus voluntatem efficacem, intentiuam ad eam, puniendi reprobam priuatiue, vel positiuè etiam antea natura ad ipsius absolute demerita haberet, atque ex ea intentione auxilia efficacis ipsi denegare vellet, vt opus est, vt positiuè illa reprobatio efficax à gloria reprobationis ab efficace gratia causa sit: eius planè demerita ex se ipso Deus in sua erga illum prouidentia disponderet, ac præpararet ipsius peccatum, atque æternæ proinde ipsius saluti infiduciam, quod est absurdum, ac Deo impossibile. Assumpsum probatur, ex eo enim Deus merita prædestinati ex se ipso dispondere, atque benefica erga eum, & misericordiam prouidentiam præparat, ac de se se eius salutem sollicitat, ac negotiatur: quia ex huius intentione (atque vt aduersarij volunt efficacis) efficaciam ad meritum, & iustitiam eius finalem eligit, præparat, ac prædestinatione sua disponit, atque eadem eius salutem æternam sollicitat, & negotiatur: atque ex intentione efficacis perditionis auxilium reprobis denegat, inefficace salutis sufficiens auxilium reprobis denegat, tamen negatione omnium efficacium, quæ ipsi eligit, ac reprobatiue prouidet, prouidet quidem de auxiliis efficacibus ad demeritum, & iniustitiam finalem cum morte, & perditione ipsius æternam salubriter coniungendam: idque ex scientia condamnata coniunctionis infallibilis cum illis: ergo eorum demerita, & iniustitiam finalem præparat ex se se, atque disponit sua prouidentia Deus, atque proinde reprobi salutis infiduciam. Confirmatur: quia non aliunde contra Hæreticos calumnias hæc in Deum Theologi omnes ab ipso propellant: immò neque propullare aliunde possunt, vt vidimus à proxima, quam negando, auxiliij sufficientis electionem, & denegatiuum efficacium ex intentione perditionis reprobi prouenire attingunt, vt dicebamus, nempe tertio, argumentum Patres, at omnium expressus Sanctus Augustinus, verbis illis ideo punit, quia quid esset facturi, reprobi, præscit: non tamen ipsa scie punitendos, vel prædestinatos. Quod ipsum est præparauit, vel disposuit, vt Beata ibidem recitatus aiebat: atque si ex intentione efficaci, electionis à gloria, & perditionis æternæ antea natura ad absolutam existentiam denegatiui ipsorum futuri efficacium auxiliorum negationem elegisset debio procul puniendos prædestinasset, præparasset, ac de se se disposuisset, vt intentu prius efficaciter punitio succederet.